

CRÒNICA

Notes i comentaris

L'afició a la música ens portarà trastorns a la vila. Sobre tot l'afició a la música de caixó. Avui, tenir pianoia és la cosa més senzilla del món. N'és més que tenir lloro o gramofon. A cada *bar* s'hi pot refrescar i alhora atipar-se de música. I si, com davant de la Unió, els *bars* són a parells, pel mateix preu la música pren tot l'aire d'un barrejat que no té preu. I més are, que un veí, més filarmònic que els demés, ha inventat un nou aparell musical qual prova ha fet molt de soroll. Dimarts a la nit, després de les onze, els veïns que ja eren al llit i que devien provar d'adormir-se gronxant son pensament amb algun *fado* de les pianoles, sortiren en balcons i finestres encuriosits per la nova música amb que eren regalats. I saludaren amb una riallada l'acudit de l'industrial En Silveri Botey. O tots moros o tots cristians, o tots dormim o tots fem música —es veu que aquest es va dir,— i col·locà un aparell, en el balcó de casa seva, que *llamaba* l'atenció de debò.

Ens han dit que ja no farà més proves, l'amic Botey, però que tampoc farà més música, les pianoles, després de les onze de la nit.

Quan sortirà LA GRALLA, el bon elector ja haurà votat. El bon elector, ja fa temps que *La Veu de Catalunya* va descobrir que vota molt demafi. Es el que practica l'aforisme *Feina feta, no té destorb*. I estalvia que un altre vot per ell. Després, satisfet d'haver complert un deure de ciutadania que cada dia perd més, dina, pren café i espera les quatre de la tarda per a saber si ha guanyat o ha perdut.

El bon elector —diem nosaltres,— no ha de perdre mai. Ha d'ésser prou reservat per a deixar-se caure on, a entrada de fosc, fassin lluminàries celebrant la victòria.

Més, nosaltres, que no en tenim res del bon elector, pot-ser per allò de que una cosa és predicar, etc., avencem que,

posats a friar, dels candidats que ens han de fer el pont i la riera, ens quedariem amb els dos de casa. I no per allò de que *val més un...* No, no. Perquè són de casa, ja ho hem dit.

Aquesta setmana, a molts granollerins els ha preocupat la *campanya logística*. En veure tants militars de graduació, amb tant bé-de-Déu de faixes, galons i estrelles, una cosa els amoïnava: Què deu ésser això de la *logística*?

A nosaltres, mal ens està el dir-ho, també ens ha intrigat la parauleta. I com que preguntant, preguntant, ja se sab que fins es pot anar a Roma, nosaltres hem esbrinat que la campanya logística és com una mena de correcció de proves. En la plàcida quietud de la *oficina* fan un *plan*, damunt del paper i amb mapes a la vista. Per a anar a tal lloc, s'hi està tant. Passant per aquí, hi ha un pont; per allí un turó... Després, vé la *campanya logística*. I en els pobles ens quedem bocabadats en veure que hi ha tanta gent que mana i que estudia l'art de la guerra.

Don Blas, l'actiu jefe de telègrafs, ens ha fet saber que s'han rebut vinticin nou aparells telefònics i que, amb aquests, seràn ja prop de doscents cinquanta els abonats.

Quí ho havia de dir en aquells temps que ens creïem que ja en teníem prou amb els recaders!

Are sols falta que el servei es perllongui fins a mitja nit i que s'augmenti el personal. Pobres telefonistes; no fan festa, no!...

Diuenge passat es celebrà la festa dels ocells. La festa major d'en Julitu, d'en Fatjó, d'en Milja Ermilla... La típica passada amb tants estandarts com ocellistes. Com cada any, han vingut els de la Creu Alta, els de Sant Martí, els de Sans i els de Santa Perpètua. Tots els que parteixen la seva afició al cant dels ocells i als cants d'en Clavé. El concurs ha sigut lluit de debò. Les *corones* les han guanyat els ocellistes de Sabadell,

del Poble Nou, de la Creu Alta, de Barcelona. Però la *corona real*, la verdadera, la que vé a ésser com la Flor natural d'aquests Jocs Florals d'ocells, ha sigut pels de Granollers. Un ocellista d'aquí, amb un passarell de pura nissaga granollerina, ha guanyat la corona; la que duïen en lloc preferent en aquell carrer tot ple de flors i d'infants que anava a la passada.

L'Enric Vilaseca, el fill gran d'en Jan, està entre nosaltres. Després de disset anys d'ésser-ne fora, ha tornat a la nostra vila i ha tornat sense haver canviat gens. Tant català i tant granollerí com en marxà. Conversant amb ell, hem comprovat una vegada més que tots els catalans portem un catalanista dintre nostre. D'en Vilaseca no li sabem aficions literaries; a Cuba, on està desde tant temps, ha de parlar el castellà a tot hora, i no obstant, la seva conversa és ben bé de casa nostra. Ni un giro, ni un mot dels que tant prodiguen la *gente bien* en ses converses d'estiueig.

Alabem el bon gust de l'amic Vilaseca.

No havíem parlat encare, d'ensà que es publica LA GRALLA, de les cúes que es fan als estancs, per a poder tenir tabac. Els fumadors, a qui abans no els preocupava el proveir-se de primeres matèries, ja que anant a l'estanc en tenien prou, ara s'han d'haver constituït en «Mutua de fumadors». — Dona'm una *paquetilla* i jo et donaré dos cigars. — Deixa'm tres cigarrets o un xic de *picadura*, que així que fassin *saca* ja t'ho tornaré. — Veus-aquí les converses de tots els qui fumen. Perquè no cal pas fiarse'n dels estanquers. Tenen ordres sèries; tant sèries, que quan menys s'ho pensen, es queden una temporada sense poder fer *saca*. I aleshores no tenen més consol que el de repetir el xiste, un xic corretgit. Tres *sacas* i no poder fer *saca*; són moltes *sacas*!...

Importantíssim

Preus d'alguns articles:

A vostè li convé saber que tots els **CALÇATS** que es venen a la

Sabateria RIERA

CARRER D'EN PRIM, 7 : GRANOLLERS

són fabricats pels nou obrers de la casa i que els preus són sempre seguint les onades de la baixa.

Calçat per a senyor, Oscària forta, tot sola . .	17 ptes.
» » » » » cosit a mà	20 »
» » senyora, Lona blca. Sola Imperial	12 »

Quan hagi fet alguna compra, si indica que ha llegit aquest anunci se l'obsequiarà amb un objecte de plata.